

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου).

Σ' ένα λεπτό, ο Διονύσιος Γενναίος ελξε καθυλιζέσει και πήρε καλπάζοντας τὸ δρόμο γιά τὸ σπίτι του. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ ξεπέζεψε κ' ἀνοίξε τὴν πόρτα, τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού ἔμπαινε ὁ Ρολάνδος Φερουλλιάς στὸ μικρὸ σαλόνι.

Μόλις ελθε τὸν ἄντρα τῆς ἡ Ἰωάννα ἄφησε μιά κραγιὴ χαράς κ' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του τραυλίζοντας :

— Θεέ μου! Γιατί γύρισες πίσω; Κάτι κακὸ θὰ μᾶς συμβῆ...
— Μὴ φοβάσαι, ἀγάτη μου, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ὁ Θεὸς μ' ἔστειλε ἐδῶ.

Κ' ἔπειτα γυρίζοντας πρὸς τὸν δούκα Δαμιβίλ, τὸν ἐρώτησε :

- Πού εἶνε ἡ βασίλισσα;
- Κοιμᾶται, ἀποκοιτήθηκε ὁ Ἐρριώζ.
- Σῶσε τὸν κοιτῶνα, Ἰωάννα, καὶ ζήτησε τὴ βασίλισσα
- Ἀλλά, κύριε... θέλεις νὰ πῆ ὁ δοῦξ Γκώξης.
- Πρόκειται περὶ τῆς ἐλευθερίας, ἰσως καὶ τῆς ζωῆς τῆς, τὸν διέκοψε ὁ Διονύσιος. Τόξες, Ἰωάννα, μὴ στέκεσαι.

Ἐκείνη βγήκε ἀμέσως τρέμοντας στὴν ἰδέα πὸς κάποια νέα συμφορὰ τοὺς ἐπεοίμενε.

— Μὰ τί συμβαίνει, κύριε; ῥώτησε ὁ δοῦξ τῆς Λουαραινῆς τὸν Γενναίο.

— Συμβαίνει ὅτι μόλις νυχτώση, παραπάνω ἀπὸ τραγῶνα Λουθηρανῶν θὰ περιανθλώσουν αὐτὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ ἀιχμαλωτίσουν τὴ βασίλισσα καὶ σᾶς. Εἶνε ἀνάγκη νὰ καθυλιζέστε καὶ νὰ φύγετε ἀμέσως.

Αὐτὴ τὴ στιγμή φάνηκε στὴν πόρτα ἡ Μαρία Στουάρτ, συνοδευομένη ἀπὸ τὴν Ἰωάννα. Μόλις ἄκουσε τὰ τελευταία λόγια τοῦ Διονυσίου, ῥώτησε μὲ κάποια ταραχὴ :

- Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν, κύριε; Εἶνε ἀλήθεια ὅλα αὐτὰ;
- Μεγαλειότητι, πρέπει ν' ἀναχωρήσετε ὅσο μπορεῖτε γρηγορότερα, μὴ χάνετε οὔτε λεπτό, τῆς εἶπε ὁ Γενναίος.

— Μὰ οἱ Οὐγενότοι πού μᾶς ἔστησαν καρτεροὶ στὸ δρόμο δὲν ἐνικήθησαν; ῥώτησε ἡ βασίλισσα.

— Μάλιστα, ἀλλὰ δὲν ἔπαθαν καὶ μεγάλη καταστροφὴ. Πρὸ δλίγου μ' ἔπασαν κ' ἤσαν ἔτοιμοι νὰ μὲ σκοτώσουν. Μοῦ χάρισαν τὴ ζωὴ, ἰπὸ τὸν ὄρο νὰ καταστήσω ἀδύνατη τὴ φυγὴ τὴ δική σας καὶ τὸν ἀκολούθων σας, κόβοντας τίς σέλλες τὸν ἄλλογον. Αὐτὴ τὴν ὥρα μάζευον ἐνισχυοῦσε καὶ, μόλις πῆσε τὸ σκοτάδι, σκοπεῖον νὰ σας ἐπιτεθῶν. Κ' ἡ νύχτα πλησιάζει. Μεγαλειότητι, Δὲν ἔχετε νὰ χάνετε καιρὸ.

— Σ' εὐχαριστῶ, κύριε, νομίζεις ὅμως ὅτι θὰ σὲ συγχωρήσουν οἱ Οὐγενότοι μὴ καὶ τοὺς πρόδωσαν τὸ μυστικὸ τους; ῥώτησε ἡ βασίλισσα. Τί σκέπτεται νὰ χάνεις, φίλε μου;

- Ὅτι τοὺς πέτυχαν ἐδῶ, ἀπάντησε ὁ Διονύσιος μὲ ἀταραξίαν.
- Ὅτι διακινδυνεύουν λοιπὸν τὴ ζωὴ σου γιὰ μένα;
- Αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκον μου ὡς Γάλλου, ἀποκοιτήθηκε ἐκεῖνος, ὁ τοκλινόμενος μπροστὰ τῆς μὲ χέρι.
- Ποτέ δὲν ἐπεοίμενε τέτοια ἀφοσίωσι σ' αὐτὴ τὴν περίστασι, εἶπε συλλογισμένη ἡ Μαρία. Πὼς δνοιάζεσθε, κύριε;
- Διονύσιος Γενναίος, ἄνασσα, εἶμαι ὁ νοκοζήτης αὐτῶ τοῦ σπιτιοῦ. Νὰ ἡ γυναῖκα μου καὶ τὸ παιδί μου.

- Εἶσθε καθολικός;
- Ὅχι, διαμαρτυροῦμενος.
- Θὰ δρῆλω λοιπὸν τὴ σωτηρία μου σ' ἓνα δαιμονιοτρόφην;
- Τὸ καθήκον. Μεγαλειότητι, δὲν ἀναγνωρίζεις αἰρέσεις.
- Καὶ πὼς θὰ μπορῶ, κύριε, νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γι' αὐτὸ πού χάνετε τώρα γιὰ μένα;
- Ὁ Διονύσιος γονάτισε μπροστὰ στὴ βασίλισσα καὶ τῆς εἶπε:
- Μονάχα δυὸ πρόσωπα ἀγαπῶ σ' αὐτὸ τὸν κόσμο: Τὴ γυναῖκα μου καὶ τὸ παιδί

μου. Ἄν αἰρῶ δὲν ἀξιοθῶ νὰ ἰδῶ τὰ φῶς τοῦ ἡλίου, ἔκτετα ἡ Μεγαλειότητά σας νὰ θυμῆθι πὸς ἀπέθανα γι' αὐτὴ καὶ νὰ εὐδοχήσῃ νὰ περιβάλῃ μὲ τὴν προστασία τῆς τὰ δυὸ αὐτὰ ἀδύνατα πλάσματα, πού θ' ἀφήσω πῶς μου.

Ἡ Ἰωάννα, μὴ μπορῶντας περὶ νὰ κρατηθῆ, ἀγκάλιασε τὸ σύζυγόν τῆς καὶ τοῦ εἶπε μὲ παράνοτο:

— Ἄς φύγομε, Διονύσιε, κ' ἐμεῖς, ἄς πάμε μαζὺ μὲ τὴ βασίλισσα. Γιατί νὰ καθίσουμε ἐδῶ;

— Ἐγὼ ὀρκισθῆ στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου, ἀπάντησε ὁ Διονύσιος, ἢ νὰ παραδώσω τὴ βασίλισσα, ἢ νὰ παραδοθῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος στὰ χέρια τους. Λοιπὸν ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε ἀσάλευτη. Τὰ λόγια περικτεῖον.

— Ἐγὼ ὅμως, ἐξακολούθησε ἡ Ἰωάννα, σμίγοντας μὲ ἀπελασία τὰ χέρια τῆς, δὲν ἔδωκα καμιά ὑπόσχεσι σὲ κανένα. Ἄς ἔρθουν λοιπὸν ἐδῶ οἱ κακοῦργοι νὰ σὲ βγάλουν ἀπὸ τὰ χέρια μου. Δὲν πιστεύω νάχουν τὸ θάρρος νὰ σὲ δολοφονήσουν μέσ' στὴν ἀγκαλιά μου. Καὶ τί σημαίνει ἂν σοῦ πῆραν μιά ὑπόσχεσι μὲ τὴ βία, ἔχοντας τὸ μαχαίρι ἐπάνω στὸ στήθος σου; Αὐτοὶ οἱ Οὐγενότοι φαίνονται πὸς εἶνε πραγματικοὶ κακοῦργοι, γιὰ νὰ θέλουν, χωρὶς αἰτία, νὰ χάνουν μιά γυναῖκα χηρὰ κ' ἓνα παιδί ὄρφανό. Δὲν ἔχουν οἰκονόμεια αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι; Δὲν ἔχουν γυναῖκες, παιδιά, συγγενεῖς; Δὲν ποιοῦν;

— Ὁ φανατισμὸς τοὺς τυφλώνει, εἶπε ὁ Διονύσιος.

— Ὅπως καὶ νάμα ὅμως, ἐγὼ δὲν θὰ τοὺς ἀφήσω νὰ σοῦ περιάζουν οὔτε μιά τρίχα... Ἄν εἶνε ἀνδρες, ἄς ἔρθουν νὰ σὲ σκοτώσουν... Τοὺς προκαλῶ. Μισὸ τὴ θρησκεία τους μὲ ἄλλο μὴ τὴν καρδιά. Ἡ θρησκεία τους δὲν μπορεῖ νάμα ἴδια μὲ τὴ δική σου.

— Ὅχι, δὲν μπορῶ περὶ νὰ πιστεῖω σὲ τέτοια θρησκεία, ἀπάντησε μ' ἔξαφι ὁ Διονύσιος. Ἄπ' αὐτὴ τὴ στιγμή εἶμαι κ' ἐγὼ καθολικός!

— Ὡ, σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπημένε μου, σ' εὐχαριστῶ, ἀνεφώνησε γεμάτη χαρὰ ἡ Ἰωάννα. Ἄφησε περὶ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους κ' ἔλα νὰ φύγομε μαζὺ. Πρέπει νὰ ζήσης γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸ γινὸ σου. Κῦτάξῃ τον τὸ Ρογῆρο μᾶς πὸς κλαίει, Κλαίει κ' αὐτός, ὁ καιμένος, σὴν τὴ μητέρα του.

Ὁ Διονύσιος γύρισε τὰ μάτια του πρὸς τὸ παιδί του καὶ μὲ δυσκολία συγχωρήσε ἓνα λυγρὸ. Ἡ Ἰωάννα σήκωσε τὸ

Ρογῆρο καὶ τὸν ἔφερε κοντὰ τὸν ἴδιοντα:

— Γιατί δὲν τὸ παίρνεις στὴν ἀγκαλιά σου; Θέλεις νὰ τὸ χάνεις ὄρφανό... Ὅ μείνῃ κοντὸν του στὸν κόσμο, γιατί, ἴσως το, μαζὺ μὲ σένα θὰ πεθάνω κ' ἐγὼ... Διονύσιε, γιατί δὲν ἀπαντᾶς; Γιατί δείχνουν τόσο σκληροκαρδῶς; Γιατί σπάρει ἔτσι... Ρογῆρε, μικρὸ μου Ρογῆρε, μὴ κ' εἶς στὸν πατέρα σου... Ἔσένα θὰ σ' ἀκούσῃ ἴσως...

— Μπαμπά, μὴθύσεις τὸ παιδί, ἂν πεθάνῃς, πῶρε μὲ κ' ἐμένα μαζὺ σου. Πές μου, θὰ μὲ πῶρες;...

Ἡ σσηνὴ ἦταν σπαρακτικὴ. Ὅλοι ἐκείνοι οἱ τραγεῖς πολεμιστοὶ αἰσθανόνταν μιά βαθυτάτη συγκίνηση στὴν καρδιά τους. Ἡ Μαρία Στουάρτ κ' ὁ Ἐρριώζος Μοντιμεροσὸν ἔκλαιγαν, ὁ δοῦξ Γκώξης ἐδάγκανε τὰ χεῖλη του γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ στενοχώρια του. Ἐκείνος ὅμως πού ἐδοκίμαζε τὴ μεγαλειότητα καταπλήξει ἦταν ὁ λοχαγὸς Ρολάνδος, ὁ ὁπίσος ελξε μείνει ἀκίνητος σὴν ἀγαλμα, μὴ μπορῶντας νὰ εἰπῆ οὔτε λέξει.

Ὁ Διονύσιος Γενναίος δὲν μπόρεσε νὰ βασταχθῆ περισσότερο. Ἐτήρησε τὸ Ρογῆρο μὲ θολομένα μάτια καὶ τὸν ἔβαξε μὲ λαχτάρα ἐπάνω στὴν καρδιά του. Ἐπειτα τὸν ἔβαξε ἔνασι στὰ χέρια τῆς Ἰωάννας, τραυλίζοντας:

— Αἰτήσω με, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Μὴ μοῖ ἀρπαρῆς τὸ θάρρος μου, τὴν τελευταία στιγμή!

(Ἀκολουθεῖ).

Ἡ Μαρία Στουάρτ προσευχομένη (Πα' ἡς Γκραβοῦρα)

